

N. E. MANITAKES.

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΕΥΡΙΑΚΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑ
Ἐν Ἀθήναις ἑτησίᾳ δρ. N. 8	Αἱ Ῥωσίδες Παρθένοι ἢ σκηναὶ τῶν Μηδενιστοτῶν (ἀγγελία). — Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἐμ. Γονζαλές, (μετὰ εἰκόνας). — Ἐν παράδειγμα (διήγημα Ed Amicis). — Γνωστοποιήσεις.	Ἐν Ἀθήναις λεπτὰ 10.
» » ἑξαμ. » » 5.		» ταῖς ἐπαρχίαις .. » 15.
» ταῖς ἐπαρχ. ἑτησίᾳ » » 10		» τῶ ἐξωτερικῶ ... » 25.
» » ἑξαμ. » » 6.		Φύλλα προηγούμενα » 50.
» τῶ ἐξωτερ. ἑτησίᾳ φρ. 15.		

ΑΙ ΡΩΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

ΥΠΟ

M. I. GANGEUR

Διὰν προσεχῶς ὁ Παρθενῶν ἀρχεται τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ῥωσίδων Παρθένων, νεωτάτῳ μυθιστορήματι, ἐν τῷ ὅποιῳ ἀπκαλύπτονται τὰ πλεῖστα τῶν μυστηρίων τῶν ΜΗΔΕΜΙΣΤῶΝ καὶ διδοται πληρηθεῖα τῶ ἀναγκαστῆ της σκοτιῆς ἐταιρίας της ὑποσκαπτούσης τὰ κράτη τῶν Τσάρων καὶ ἀπειλούσης ἐν τῶ μελλοντι σύμπαντα τὸν κόσμον. Τὸ ὄραϊον καὶ μεγαλοπρεπές αὐτὸ σύγγραμμα της διακεκριμένης μυθιστοριογράφου κ. Gangeur, ἀναγινώσκειται ἀπλήστως ἐν τῇ ἑσπερίᾳ, καὶ πρὶν ἢ συντελεσθῆ ἡ ἔκδοσις του μεταφράζεται εἰς ἀπάσας τὰς γλώσσας.

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΗΣ*

EM. GONZALEZ

Ὁ ὑπασιπότης ἐξήλθε, χωρὶς νὰ νὰ καταδεχθῆ νὰ ρίψη βλέμμα ἐπὶ τοῦ πρόην σημαιοφόρου· ἀλλ' ἀναχωρῶν ἐξεπλήσσετο διὰ τὴν τόσην ἐπιεικειαν τοῦ ἀνωτέρου του πρὸς στρατιώτην, — διότι ὁ πρὸς τοὺς στρατιώτας οἰκτος τοῦ ἄρχηγοῦ εἶναι εἶδος ἡθικῆς παραβίασεως τῆς πειθαρχίας.

Ὁ Γουροσλώφ περιέμενεν ἀνυπομόνω· τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, οὐτινος ἐφοδεῖτο τὰ κενεντραχῆ σφάλια, — μόλις δ' ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ ἀντιζήλου του ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν, καὶ μετὰ ρωνῆς προσηναῦς, καὶ τοι ὄζουτης ἐτι ἐξουσί ε, εἶπεν αὐτῶ:

— Ἐλθαλε τὸν πῖλον σου.

Ὁ Βρονίνης ὑπήκουσε ψυχρως.

— Ἐχω ἀνάγκην, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης, νὰ διηλιθῶ μετὰ σοῦ, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ὡς φίλος, διότι οὐδεὶς μὰς ἀκούει.

Ὁ Ἀλέξανδρος προσέκλινεν, — ἐκπλαγείς μὲν, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν εἶπών. Περιέμενε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

Ὁ Γουροσλώφ ἐγέμισε τὸ τοιμθούκιόν του, καὶ ἀνάψας αὐτὸ ἐβάδιζε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς αἰθούτης.

Ὁ Ἀλέξανδρος περιέμενε πάντοτε.

Ἄλλ' οἱ λόγοι, οὗς ἤθελε νὰ εἶπῃ ὁ συνταγματάρχης ἔκειον αὐτῶ τὸν λάφυργα. Ἀφοῦ δὲ περιεπάτησε ἰκανὴν ὄραν, καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις, ἀφοῦ ἐπλησίασεν εἰς τὸν νέον αὐτοῦ γραμματέα καὶ ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ πολλάκις, ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ εἶπῃ, ἀλλὰ μετὰ μεγάλου ἀγῶνος:

— Κάθησε εἰς τὴν τράπεζαν ταύτην καὶ ἐτοιμάσθητι νὰ γράψης.

Ὁ στρατιώτης ἐπλησίασε τὴν ἔδραν του εἰς τὴν τράπεζαν, ἐρ' ἤς ἔκειντο φέρδην μίγδην βιβλία καὶ ἐφημερίδες, ἔλαβε γραφίδα καὶ περιέμενε.

Ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς νὰ παύσῃ τὸν περιπάτον του, καθ' ἦν στιγμὴν ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν πρὸς αὐτὸν ἐστραμμένα τὰ νῶτα, ἐπανέλαβε:

— Ἀκούσε, Βρονίμη, πρέπει νὰ μοῦ κάμης μεγάλην ὑπηρεσίαν.

— Καὶ τί ἐπιθυμῶ ἐπὶ τέλους ἡ ὑμετέρα εὐγένεια; ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης, ὅστις οὐδὲν ἐνόει ἐκ τῶν διακεκομένων φράσεων τοῦ συνταγματάρχου, ἀλλ' οὐτινος ἡ περιέργεια εἶχε μεγάλως κεντηθῆ.

— Εἶμαι πεπεισμένος, προσέθετο ὁ συνταγματάρχης, διστάζων πάντοτε νὰ

θῆσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπαύστου αὐτοῦ ἐνασχολήσεως, — εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐκτιμήσῃς τὸ δείγμα τοῦτο τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης, ὅπερ θὰ σοὶ παρέξω... ἐγὼ δὲ θὰ προσπαθῶ νὰ σοὶ ἦμαι ὠφέλιμος. Δὲν ἀγνοεῖς ὅτι πορεύομαι συχνά εἰς τοῦ πριγγίπου, καθ' ὅσον δὲ ἠδυνήθην νὰ παρατηρήσω αἱ ἐπισκέψεις μου δὲν δυσαρεστοῦσι τὴν πριγγίπησάν.

Ὁ Βρονίνης ἤσθάνθη σκοτοδινίασιν. Ἡ καρδιά του ἐπαλλε σφοδρῶς. Ἡ κεφαλή του ἐφέλεγετο, ἐκινδύνευε νὰ διαρραγῆ ὡς λέβης ἀτμομηχανῆς, μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ πλέον τὸν ἀναπτυσσόμενον ἀτμὸν. Διὰ τῆς σπασμωδούτης χειρὸς του, ἔλυσε τὸν κόμβον τοῦ λαιμοδέτου του, ὅστις ἀρχισε νὰ τὸν πνίγῃ.

Ὁ Γουροσλώφ, κατελιημένος ὑπὸ τῆς σταθερᾶς ἰδέας του, οὐδὲν τούτων ἐβλεπε, καὶ ἐξηκολούθησεν οὕτως εἶπειν ἀπνευστί:

— Τὸ ὁμολογῶ, ὅτι ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ἀρέσκων δὲν εἶμαι πολὺ δυνατός; θὰ ἔπαιζον λίαν κακῶς τὸ μέρος τοῦ Λιοντος· αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ἀνεπιτήδειος λίαν, ὅπως θέτων τὰ κίτρινα μου χειρόλινα, ἀπομειοῦμαι τοὺς διηλθὸν τοῦ Λονδίνου. Δὲν εἰσέβρω νὰ ψάλω τὴν ἐρωτικὴν διωδὴν τῶν Καβαριστῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ταῦτα, ἄτινα σαγηνεύουσι τὰς γυναῖκας, τινὲς ἐξ αὐτῶν μαντεύουσιν ὅτι ὑπὸ τὸν παλαιὸν φλοῖον ὑπάρχει τι καλόν· ἐννοεῖς, δὲν ἔχει οὕτω, Βρονίμη;

Ὁ στρατιώτης ἀνύψωσε τοὺς ὤμους εἰς σημεῖον ἀρνήσεως, διὰ τῆς ἀκριβοῦς αὐτομάτου.

— Ἄγιε Νικόλαε, βοήθει! Ἐνόμιζον ὅτι εἶσαι ἐξυπνότερος. Ἀλλὰ κάλλιον νὰ με πάρῃ ὁ διάβολος, παρά νὰ χάνωμαι εἰς τὰς τοιαύτας περιφράσεις! Ἔπειτα, καὶ διατί νὰ ἐρυθριῶ, ἀφοῦ εἶμαι εἰς τὸν ἴσον δρόμον; Λοιπόν, χωρὶς ματαιοδοξίαν, ἀφοῦ κανεὶς πρέπει νὰ σοὶ τὰ εἶπῃ ὅλα, με τὸ νῦ καὶ με τὸ σῖγμα, πτωχέ μου Βρονίμη, ἢ ἐγκάρδιος ὑποδοχῆ, τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνει ἢ πριγγίπησσα, αἱ ὅλως ἰδιαιτεραὶ περιποιήσεις δι' ὧν με τιμᾷ, με ἔκαμαν νὰ πιστεύσω... με ἔκαμαν νὰ ἐλπίσω... Ναι, βεβαίως, αὐτὴ δὲν περιμένει τώρα ἀπ' ἐμοῦ ἄλλο, ἢ εἰλικρινῆ ἐρωτικὴν διακκήρυξιν...

Μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ἣτις ἐξεκοντίσθη μετὰ ταχύτητος μαρτυρούσης τὴν συγκίνησίν του, ὁ συνταγματάρχης ἐπανέλαβε τὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ περιπάτον του.

Ἐνστίγχατος ἐφοβεῖτο ν' ἀτενίσῃ κατὰ πρόσωπον τὸν Βρονίνην, διότι ἐνόησε ἐπανέβλεπεν ἐν αὐτῶ τὸν νέον καὶ κομ-

φὸν σημαιοφόρον. — Οὗτος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων τεθολωμένους, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφαίνετο ἐκμηδενισθεὶς, κατακεραυνωθεὶς. Αἱ χεῖρες του ἦσαν τόσῳ σπασμωδικῶς συσφιγμέναι, ὥστε οἱ δάκτυλοί του ἐκρότων.

— Λοιπόν! ἐπανέλαβεν ὁ Γουροσλώφ, προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ παρακίην... τὴν ἐρωτικὴν ταύτην διακκήρυξιν ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ τὴν κάμω... ἐγὼ, ὁ ἀπειρος στρατιώτης, ... ἐγὼ ὁ ἀμαθεὶς ἀξιωματικός, ὅστις δὲν ἐσπούδασα ἄλλο, ἢ τὴν τέχνην τῶν στρατοπέδων... Ὡ! κατηραμένη ἀς ἦναι ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐγεννήθην! ... καθ' ἣν ὁ τσάρος εἶχε τόσῳ μεγάλην ἀνάγκην ἀξιωματικῶν, ὥστε ἔκαμε τοιοῦτους ἀπὸ σᾶς τοὺς σχολαστικούς τῆς ἀκάδημίας, ἢ τοὺς φιλοσόφους τῶν πανδιστηρίων! ... Καὶ δὲν τὸ ἐννοεῖς, ὦ νέε, ὅτι ἡ ἐξευγενισμένη κοινὴ γνώμη, δηλαδὴ ἐκεῖνοι οἵτινες φέρουσι στυλιπνὰ ὑποδήματα καὶ χειροκτία, δὲν σέβονται περισσότερον τὸν γηραιὸν στρατιώτην, ἀπὸ τὸν νέον ἀξιωματικόν, ὅστις περιφρονεῖ τοὺς ἀμελιήτους νόμους των. Ἐγὼ εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος, ἂν δὲν κλίνω τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς παραλόγου ταύτης εὐπρεπείας. — ἂν σὺ δὲν με ἐξάξῃς ἐκ τοῦ λαβυρίνθου τούτου! ...

Ἔστη περιμένων τὴν ἀπάντησιν τοῦ στρατιώτου. Οὗτος εἶπε διὰ πνιγμένης ρωνῆς:

— Ἡ ὑμετέρα εὐγένεια γινώσκει καλῶς ὅτι εἶμαι ἐνταῦθα, ὅπως ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγὰς τῆς.

— Βεβαίως, ἐπανέλαβεν ὁ συνταγματάρχης, ἀνεγειρὼν τὴν κεφαλὴν. Σὲ ἐκλεξα διὰ γραμματέα, διότι εἶσαι ἀξιος νέος, καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ ἀφήσω ἐν τῷ μέσῳ τῶν κτηνῶν ἐκείνων, ἄτινα ὅμως εἶναι συνάδελφοί σου. Ἐχει καλῶς! ἔχει καλῶς! Εἶσαι εὐγνώμων, δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ δὲν θέλω ἀχαριστήσαι. Σοὶ παρέχω εἰλικρινῶς τὸ καλλίτερον μέσον ὅπως μοὶ δεῖξῃς τὴν εὐγνωμοσύνην σου. Ἡ συνήθεια ἀπαιτεῖ ὅπως ἐκδηλώσω τὸ πάθος μου, διὰ τῆς μόνης γλώσσης, ἣτις εἶναι ἐν χρῆσει ἐν τῇ Αὐλῇ, ἐν Πετρούπολει, καὶ ἐν αὐτῇ ἐπὶ τῇ Μόσχῃ... Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὴν γλῶσσαν ταύτην. Ἐκατοντάκις προσεπάθησα νὰ ψελλίσω τινὰς λέξεις τῶν συνηθετέρων, ἐκ τῶν ἀναποφεικτων εἰς τὴν ἐκδύλωσιν τοῦ πάθους μου... Ἀλλ' ἡ γλῶσσα αὕτη πάντοτε ἀνιάστικος, κούρασε τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν θέλησίν μου... Σὺ, ὅστις ὀμιλεῖς αὐτὴν κάλλιον τῆς ρωσικῆς, ἐννοεῖς τώρα τί περιμένω παρὰ σοῦ! ...

Ἀλλ' ὁ Βρονίνης δὲν ἠδύνατο ν' ἀ-

* Συνέχεια τῆς ἐπιθετικῆς 29, 22, 21, 20, 26, 27 28 καὶ 29.

παντήσῃ. Ἐτρεμε σύσσωμος. Ἀνήκουστος χαλάρωσις κατέλαβε τὴν ἰσχυρὰν ἐκείνην φύσιν, ἐνῶ ὁ συνταγματάρχης συγκεκρινημένος καὶ τεταραγμένος ἐσπασμῶδῃ ὡς κολασμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε ριφθῆ . . .

VIII

Ἡ σιὰς τῶν ἀγίων εἰκόνων

Φρικώδης σιγή διεδέχθη τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἥτις κυρίως ἀπετελέσθη ἐξ ἑνὸς μονολόγου. Π. ε δὲ νὰ ἐξαγάγῃ τις τὴν ἀλλόκοτον ταραχὴν τοῦ στρατιώτου; Ἐπεθύμει μεγάλως νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ συνταγματάρχου καὶ νὰ τὸν πνίξῃ, — διότι παίζων ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν τοῦ τὸν ἐφόνευε. — Ἀλλὰ τότε θὰ ἔχανε πᾶσαν ἐλπίδα νὰ ἐπανίδῃ τὴν Βεράτσκα, ἣν κατέλειπεν εἰς πάντα τοῦ μέλλοντος τὰ ἐνδεχόμενα. Ἀφ' ἑτέρου ἠνούμενος; νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν Γουροσλώφ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἂν κατέστρεφε πᾶσας τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας, παρακωλύων μόνον ἐπὶ ὀλίγον καιρὸν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ γελοίου τούτου ἀτιγίλου. Ἦθελε νὰ καγχᾷ, νὰ δεῖξῃ αὐτῷ τὴν λευκόφαιον κόμην του, νὰ χλευάσῃ τὴν ἀδεξίαν συμπεριφορὰν του, νὰ δώσῃ ἐν ῥάπισμα εἰς τὰς φιλαρέσκους ἀπαιτήσεις του, — ἀλλ' ἠναγκάζετο νὰ κρατήσῃ τὸν ἑτοιμον νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων τοῦ σαρκασμῶν καὶ νὰ ὑποκριθῆ τὸν ἀδιάφορον.

Ὁ συνταγματάρχης κατειλημμένος ὑπὸ τοῦ ἀγρίου ἐγωϊσμοῦ τοῦ πάθους του, μὴ ἐνοῶν τὸ ἄλλος τοῦ γραμματέως του, ἐξήκολούθησε νὰ κατασυντρίβῃ τὴν κατεσπαραγμένην ἐκείνην καρδίαν.

— Ἀκουσε καλά, Ἀλέξανδρε, ἐπανάλαβε. Δὲν σοὶ ὀμιλῶ ὡς ἀνώτερος, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος ἐνθυμούμενος τὸ παρελθὸν σου καὶ ζητῶν παρὰ σοῦ μίαν τῶν ὑπηρεσιῶν ἐκείνων, ἃς οἱ φίλοι προσφέρουσιν πρὸς τοὺς φίλους. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ἀρχηγὸς διατάκτων, ἡ στρατιώτης ὑπακούων. Τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ἔσο βέβαιος, θὰ πληρώσω μὲ τὸ παραπάνω. Ὑποχρεοῦμαι νὰ ἰκετεύσω ὑπὲρ σοῦ τὸν πατέρα μας τσάρον, καὶ ἐλπίζω, ἐπιτύχω παρὰ τῆς ἐπιεικείας του τὴν χάριν σου. Εἶναι ἀρκετόν; Ἀπαιτεῖς περισσότερον; Ἠπατήθην περὶ τῆς πρὸς με φιλίας σου; Ὀμίλησον ἐλευθέρως. Ἄν ὑπάρχῃ τις αἰτία, ἥτις σὲ ἐμποδίζει νὰ με βοηθήσῃς, γράφων ἐκουσίως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἣν ἄλλως δύναμαι καὶ νὰ ἀπαιτήσω, — ὀμίλησον, καὶ σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὸ ταμβούκιόν μου τοῦτο νὰ λησμονήσω τὸ μυστικόν σου. Μὴ μὲ περιπαίξῃς ὁμῶς Ἀλέξανδρε, διότι ὑποφέρω . . . ὑποφέρω φρικώδως . . . μὲ ἐννοεῖς; . . .

ὑποφέρω πρὸ πάντων διότι ἠναγκάσθην νὰ ἰποτανθῶ πρὸς σέ.

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ συνταγματάρχου διεδέχθη αἰθὴ; φοβερὰ σιγή, καθ' ἣν ὁ Γουροσλώφ παρετήρει τὸν Βρονίνην δι' ὕψους πράγματι ἰκετευτικού. Ἡ εἰκὼν τῆς Βεράτσκας διήρχετο πρὸ τῶν τεθαμβωμένων ὀφθαλμῶν του, τὸ δὲ σφοδρὸν πάθος τοῦ γελοιοπαλάκαρου, — ὅπερ ὤθησε τὸν δούκα τοῦ Ρισσιμὲ εἰς τόσας τρέλλας — τὸν καθίστα παράφορον.

Ὁ στρατιώτης ἄφωνος; — διότι τὰ χεῖλη του ἦσαν κεκολλημένα νευρικῶς; — ἀνέλαβε βραδέως τὸν κάλαμον, ὃν κατὰ πρῶτον εἶχε ρίψει μακρὰν. Ἦτο κίτωρος; θὰ ἐφαίνετο δὲ ἤρεμος ἄνευ τοῦ ἰδρώτος, ὅστις ἔρρεεν ἐκ τῶν παρειῶν του. Εἶτα ἀπήντησε διὰ φωνῆς βραδείας:

— Περιμένω ὅπως ἡ ὑμετέρα εὐγενὴς ὑψηλότης μοὶ ὑπαγορεύσῃ ρωσιστὶ ὅ,τι ἐπιθυμῶ νὰ γράψω εἰς τὴν περιγίτησσαν. Θὰ μεταφράσω τοὺς λόγους του ἀμέσως γαλλιστί.

Ἡ Γουροσλώφ ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς. Μία ἔτι λέξις τοῦ γραμματέως του, καὶ θὰ τὸν ἐνηγκαλιζέτο προθύμως.

Ἄπασαι αἱ φῆμαι, ἃς ἡ συκοφαντία διέδωσε περὶ τοῦ πρὸς τὴν περιγίτησσαν ἔρωτος τοῦ Βρονίνη, διεσκεδάζοντο ὡς δμῖχλη τῆς πρωΐας. Ἡ σκανδαλώδης αἰτία τῆς μονομαχίας του καθίστατο ψευδής. Ὁ Ἀλέξανδρος παρεῖχεν αὐτῷ τὴν στιγμὴν ἐκείνην περιφανῆ ἀπόδειξιν.

Τότε ὁ συνταγματάρχης καταβιβάσας τὸ ταμβούκιόν του ἄχρι τοῦ ἐδάφους καὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ στηριχθεὶς ἐπ' αὐτοῦ ἀπήντησε μετὰ βλακώδους φιλαρέσκειας:

— Καλὰ, Ἀλέξανδρε. Γράψε πρὸς τὴν περιγίτησσαν ὅτι δύναται νὰ ἦναι βεβαία ὅτι οὐδέποτε θὰ εὔρη σύζυγον τόσω καλὸν, ὡς ἐμέ. Ἄν ἡ Βεράτσκα ἐπιθυμῆ νὰ μείνῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, μένω. Ἄν θέλῃ νὰ παραιτηθῶ, παραιτοῦμαι. — Ἄν ἐπιθυμῆ νὰ ζῆ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἢ νὰ μὲνῃ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, εἶμαι ἑτοιμος νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Πανταχοῦ, ἐπὶ τέλους, ὅπου κρίνει εὐλογον, ἀρκεῖ νὰ μοὶ ἦναι ἐπιτετραμμένον νὰ μὲνω μετ' αὐτῆς, θὰ ἦμαι εὐχαριστικὸς, εὐτυχὴς ὡς κατὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ τσάρος μοὶ ἔδωσε τὸ πρῶτον σύνταγμα καὶ ἔκαμα τὴν πρῶτην μου στρατιωτικὴν ἐπιθεώρησιν. Ταῦτα πιστεύω σὲ ἀκούσιν, ὅπως ἐκφράσῃ; μᾶλλον εὐγλωττῶς ἢ ἐγὼ πᾶν ὅ,τι αἰσθάνομαι.

Ἐπώπησεν. Ὁ Βρονίνης, ὅστις ἔγραφε διὰ πυρετώδους ταχύτητος, ἔσταμάτησε ταυτοχρόνως.

— Ἐτελείωσα; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἡ ὑμετέρα εὐγενὴς ὑψηλότης, εἶπε ψυχρῶς, καίτοι διὰ φωνῆς λίαν συγκεκρινημένης ὁ στρατιώτης, δὲν ἔχει πλεόν νὰ προσθήσῃ; Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, πιστεύω ὅτι ἀξιοματικός, ἔχων μάλιστα τὴν ὑμετέραν ἀξίαν, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ προστρέξῃ εἰς τὰς πομπῶδαι; καὶ ὑπερβολικὰς φράσεις τῆς φιλαρέσκειας, ὅπως βίξῃ τὴν καρδίαν τῆς νεανίδος, ἣν ἀγαπᾷ. Διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων, ἃς πιστῶς μετέφρασα, εἶπετε τὰ πάντα. Θέλετε νὰ σὰς ἀναγνώσω ρωσιστὶ ὅ,τι ἔγραψα γαλλιστί;

— Ὁχι, Βρονίνη, ὄχι. Εἶσαι ἱκανότατος γραμματεὺς, καὶ δὲν ἔχω νὰ πρᾶξω ἄλλο, ἢ νὰ ὑπογράψω. Θὰ ἐνθυμηθῶ τὴν πολυτίμον ταύτην ὑπηρεσίαν σου, φίλε μου, καὶ θέλω νὰ παραστής εἰς τοὺς γάμους μου φέρων τὴν στολὴν σου τοῦ σημαιοφόρου. Βασίζου ἐπὶ τῆς εὐλικρινείας μου, ὡς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην βασίζομαι τυφλῶς ἐπὶ τῆς ἰδικῆς σου.

Ἐνῶ ὁ συνταγματάρχης ὑπέγραφε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ χαρᾶς παραφόρου, ὁ Ἀλέξανδρος ἐρρίγει. Πρῶτην φορὰν ἐφοβεῖτο τὸν συνταγματάρχην, διότι πρῶτην φορὰν ἠσχύνετο ἑαυτὸν.

Καὶ τοῦτο, διότι εἰς τὸ ἄνω τῆς ἐπιστολῆς μέρος ὁ Βρονίνης εἶχε χαράξει γραμμὰς τινὰς, ἀπεικονίζούσας τὰς βασάνους τοῦ διὰ πυρίνων χρωμάτων. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ εἰς τῆς εὐκαιρίας τὸν πειρασμόν. Ἐκλίνε δὲ τὴν κεφαλὴν ὅτε εἶδε τὸν Γουροσλώφ μετὰ πλήρους ἐμπιστοσύνης δίδοντα τὴν ἐπιστολὴν εἰς Κοζάκον, ὅπως φέρῃ αὐτὴν ἑμέσως εἰς τὸ φρούριον τῆς Ὁραίας Ῥομφαίας.

— Εἶσαι ἐλεύθερος Βρονίνη, εἶπεν εἶτα αὐτῷ ὁ συνταγματάρχης σφίγγων ἐγκαρδίως τὴν χεῖρά του, — ἐλεύθερος ἄχρι τῆς ἡμέρας τῆς στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως, ἥτις θὰ ἦναι ἡ τελευταία σου δοκιμασία, ὡς ἐλπίζω. Θὰ ἀναλάβῃς τὴν πρῶτην σου στολὴν, ἢ θὰ χάσω ὅλην μου τὴν ἐπιτροπὴν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἀλέξανδρος ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἰσρόγ.

Ὁ Βρονίνης δὲν κατώρθωσε νὰ ρθᾷ τὸν Κοζάκον. Ὅτε παρουσιάσθη εἰς τὸ φρούριον, ὁ πρίγγιψ Μουριάκιν εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὸ κινήριον, ἢ δὲ θυγάτηρ του ἐξῆλθεν ἐπίσης χωρὶς οὐδὲν νὰ εἰπῇ εἰς τὰς θαλαμηπόλους τῆς, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ταγματάρχου Γουροσλώφ.

Ὁ Ἀλέξανδρος; ἔμαθε τὰς λεπτομερείας ταύτας παράτινος ὑπηρετοῦ, ὅστις εἶπεν αὐτῷ νὰ περιμένῃ τὸν πρίγγιπα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς, διότι ἀνε-

γνώρισεν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τοῦ κεκαλυμμένου τοῦτον στρατιώτην ἀρχαῖον φίλον τῆς οἰκίας. Ἄλλοτε θὰ ὄν παρεκάλει νὰ μεταβῆ εἰς συνάντησιν τῆς πριγγιπῆσσης ἐν τῷ ἄλσει, ἀλλ' ἦδη ὁ Βρονίνης δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῆ τὴν Βεράτσικαν, ἀνευ ρητῆς ἀδείας τῆς.

Ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ ἔμεινε ἀκίνητος. Ἡ συμφορὰ δεσμεύει τὸ σῶμα, συγκεντροῦσα ἐν τῇ ψυχῇ ἄπασαν τὴν ἐνεργητικότητά.

Ἡ αἰθούσα αὕτη ἐτήρει τὴν κομψὴν αὐτῆς πολυτέλειαν, ἣτις ἠδύνατο νὰ θέλῃ τὰ ὄμματα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς ἡ λαμπρὰ εἰκὼν τῶν ἀρχαίων αὐτοῦ ἀναμνήσεων. Ὁ σημασιφόρος θὰ ἔκαμνε εἰκοσάκις τὸν γύρον τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης αἰθούσας. Εἰκοσάκις παράτηρει τὰς ἐν αὐτῇ εἰκόνας, τὰς προτομάς, τὰς ἐπιπλα. Ἀπάσας ἐκεῖνας τὰς μιδαμινότηται, ἄς ἐπιβάλλει ἡ πολυτέλεια, θὰ ἐτίμα δι' ἰδιαιτέρας προσοχῆς, ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἀνευπομονήσαν του, περιμένον τὴν πριγγιπῆσσαν — Ὁ στρατιώτης δι' οὐδὲν ἐνδιεφέρετο, οὐδὲν ἔβλεπε, διότι . . . δὲν ἠσθάνετο πλέον τὰς ἐπωμίδας βαρυνούσας τοὺς ὤμους του. Τὰ χρυσαῖα νήματα, ἅτινα συνέδεον αὐτὸν μετὰ τοῦ πλουσίου καὶ ἀριστοκρατικοῦ βίου, μετὰ τῶν μαρμάρων, μετὰ τοῦ ὄρειχάλκου, μετὰ τῆς μετάλλης, εἶχον πάντα κοπῆ.

Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπίστανεν ὅτι ἀκούει τὸν θρόνον τῆς ἐσθῆτος τῆς Βεράτσικας. Ἀλλ' ἐπέθυμι νὰ τὴν ἰδῆ, αἶσαν τὴν ὄνειροπόλει, καταβεβλημένην ὡς αὐτόν. Θὰ καθήρει προθύμως τὸν τῆς πριγγιπῆσσης τίτλον τῆς, θὰ ἔσχιζε τὰς ἐσθῆτάς τῆς, θὰ ἐσκόρπιζε τὰ κοσμημάτά τῆς, ὅπως τὴν προεγγίσῃ εἰς ἑαυτόν. Ὁ Βρονίνης δὲ ἀπόκληρος τῆς κοσμονίας, ὁ δούλος τοῦ στρατῶνος, θὰ τὴν μεταμόρφου προθύμως εἰς ἀπλὴν χωρικήν, θὰ τὴν ἀπέσπα ἐκ τοῦ κομποῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς κόσμου τῆς ἀριστοκρατίας, ὅπως τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸν ἀγροῖον καὶ ἀγριον βίον τοῦ στρατιώτου. Ἐμίσει καὶ αὐτὴν τὴν ἐκ γάλλης ἐσθῆ ἄ τῆς, καὶ αὐτοὺς ἐτι τοὺς ὠραίους βροστρῶχους τῆς κόμης τῆς, διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης ἀπηγορεύετο αὐτῷ νὰ θίγῃ τὴν ἐσθῆτα ἐκεῖνην καὶ νὰ μεθυσθῇ ἐκ τῆς εὐωδίας τῆς κόμης.

Καὶ ὅμως ἡ πριγγιπῆσσα δὲν ἔπαυετο. Βαρυνθεὶς νὰ περιμένῃ, φοβοῦμενος μὴ ἡ Βεράτσικα ἀπέφυγε τὴν παρουσίαν του, ὅπως τὸν κάμῃ νὰ ἐνωθῆτῃ τὴν ἀδιακρισίαν του, ἐτόλμησε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ἄλσει, ἔχων ἀπόφασιν νὰ τὴν εὐρῃ καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς ἀριστικὴν ἐξήγησιν.

Διῆλθεν ἀπάσας τὰς δεινροστοιχίας, κρέυνησε πάντα τὰ μέρη, εἰσῆλθεν εἰς τὰ σπήλαια διέτρεξε τὸν λαβύρινθον,

οὐδὲν ὅμως ἔγνος ἀνεκάλυψε τῆς νεάνιδος. Τὰ πικρὰ μόνον ἐτάρασσον τὴν ἡρεμίαν διὰ τῶν εἰρωνικῶν αὐτῶν κελιδημάτων, ὡσανεὶ ἐχλεύαζον αὐτὸν διὰ τὰς ἀγόνους ἐρεύνας του. Ὁ πρεσβὴς τὸν κατέφλεξε.

— Μὲ ἐδίωξεν, ἐσκέπτεο, καὶ ἦδη μὲ φεύγει. Εἶναι φυσικόν. Ἐπὶ τέλους ἐβῆσεν εἰς τὴν πικρὴν σκιάδα, ὅπσθεν τῆς ὀποῖα; ἐμυκάτο ὁ καταρράκτης. Ὁ Ἀλεξάνδρος νενηύθησε ὅτι ἡ πριγγιπῆσσα μετέβαινε συχνάκις ἐκεῖ ὅπως προσευχῆθῃ ἐνώπιον τῶν ἀγίων εἰκόνων ἃς ἡ μήτηρ τῆς εἶχε τοποθετήσῃ.

Ἐκάστη ρωσικὴ οἰκία, ἀπὸ τῆς κελύβης ἀρχὴ τοῦ μεγάρου, δέον νὰ ἔχῃ τὸ εἰκονοστυχεῖόν της, πλήρες εἰκόνων ρυθμοῦ βυζαντινοῦ, ἀπλότῃτος ἀγροῖκου καὶ παιδαριώδους.

Ἡ σκιάς ἦτο λοιπὸν ἀπαραβίαστον ἱερόν, ὅπου οὐδεὶς ἐτόλμη νὰ ταραξῆ τὴν πριγγιπῆσσαν προσευχομένην. Ἀλλ' ὁ Βρονίνης ἦτο σχεδὸν παρᾶρρον, ὅθεν δὲν ἐδίωτασε νὰ εἰσελθῇ ἐν τῷ ἱερῷ ἐκεῖνον ἀσύλω. Περὶφερόντι πάντα κίνδυνον, ὅπως ἰδῇ τὴν Βεράτσικαν. Μὴ ὁ ἀπλανηθεὶς ὁδοιπόρος διατάζει νὰ πῆρ ἐκ ψυχρᾶς πηγῆς, καὶ ἂν ἐτι κινδυνεύῃ νὰ ἀποθάνῃ ἢ θύρα ἦτο ἡμίλειστος. Ἀνῆλθεν ἀφορητῆ τὰς βαθυμίδας τῆς σκιάδος, ὡς κλέπτῃς, ὅπως κταλάβῃ σῆμνη τὴν νεάνίδα. Εἰσῆλθε δὲ διὰ τῆς αὐτῆς προφυλάξεως, καὶ ἔστη κίνητος, παρᾶρρος ἐκ τῆς χαρῆς, ἀλλὰ ταῦτο χρόνος καὶ τρέμων, ἀπέναντι τοῦ ἐνώπιόν του θεάματος.

Τὰ πορφυρὰ πρᾶπετάσματα τῶν ἀγίων εἰκόνων ἦσαν ἀναεσυρμένα. Ἡ Βεράτσικα, γονυπετῆς καὶ ἐπιστολὴν κρατούσα εἰ, τὰς χεῖρας ἐδέετο μετὰ θερμότητος.

— Μῆτέρ μου, καὶ σὺ ἀγία μου προστάτις, ἔλεγε, φωτίσατέ με. Προσφέρω ὑμῖν τὸ ἄλγιος μου ὡς ἐξίλασρὸν τῶν ἀμαρτιῶν μου. Φωτίσατέ με. Ἡ ἀπίστος θυγάτηρ σας ὑποτάσσεται καὶ ζητεῖ παρ' ὑμῶν ἐν θαῦμα, — διότι εἶναι θαῦμα νὰ περιμένῃ τις ἐξ ἰνθρώπου πρᾶξιν δικαίαν καὶ ἀγαθὴν. Ὁ Ἀλεξάνδρος παίξει τὴν ζωὴν του καὶ τὴν τῆς μητρὸς του, ὡς τὸ εὐτελέστερον τῶν πραγμάτων, ὅπως μὲ ἰδῇ μίαν στιγμὴν μόνον! Σώσατέ τον! Σώσατέ τον! ἀπαλλάξατέ τον τοῦ θημίου του!

Ἡ νεάνις ἀνεκίρησε: — Δυστυχῆς ἐγὼ, τί εἶπον! Ὅχι, ἀγία μου προστάτις, μὴ μὲ βλέπεισ ἀρισμένην. μὴ μὲ ἀπακρούσῃς! Ἡ δέησίς μου δὲν εἶναι ἀσεβής, δὲν ζητᾷ παρὰ σοῦ τὸν θάνατον τοῦ κακοῦ! Ἐσπλαγχνίσθητέ με. Αἱ ἰδέαι μου εἶναι ἀόρισται καὶ συγκεχυμένα, ἢ υἷλλον μίαν καὶ μόνην ἔχω ἰδέαν, σταθεράν, μετᾶτρεπτον, ἐπίμονον, νὰ σώσω τὸν Ἀλεξάνδρον Φεῦ!

ἐτῃρωθήτην ἀρεκτά! Ἐθυσίασα πάσας τὰς ἐπιθυμίας μου, πάσας τὰς ἐλπίδας μου! Ἠρνήθητι νὰ ἰδῶ τὸν στρατιώτην. Ἐπίτρεφόν μοι τοῦλάχιστον νὰ τὸν προστατεύσω, θυσιάζουσα ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ πάντα πλὴν τοῦ ἔρωτός μου, διότι δύναμαι νὰ τὸν ἀποκλύσω, νὰ τὸν ἀρνηθῶ, οὐχὶ θυμὸς καὶ νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας μου. Δύναμαι νὰ μὴ προσφέρω τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν συλλογίζωμαι. Δύναμαι νὰ μὴ τὸν βλέπω, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ τὸν ἐκδιώξω ἐκ τῆς καρδίας μου. Ἄς ὑποφέρω ἐνὸσφ ζωῆ, ἀγία μου προστάτις, ἀλλ' ἂν εἰδέω τὸνλάχιστον ὅτι τὰ βᾶσα ἄ μου συνέτεινον εἰς τὸ νὰ τὸν καταστήσωμαι εὐτυχῆ!

Ὁ Ἀλεξάνδρος δὲν ἠδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ. Εἶχε τὸν παράδειον ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἠγατάτο, ὡς δὲν ἐτόλμη νὰ ὄνειροπολήσῃ εἰς αὐτάς τὰς ὥρας τῆς παρᾶρρόνης του. Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὅσα ἤκουε ἦσαν πραγματικά, ἔταίνε δὲ ἀκουσίως τὴν χεῖρα πρὸς τὴν νεάνίδα, ὅπως τὴν σφιγῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐν τούτοις ἡ Βεράτσικα ἐφαίνετο ταρασσομένη ὑπὸ ἀλγῆς νῆς τινος ἰδέας. Ἠσπάσθη μετ' ἀγρίας παραφορᾶς τὴν εἰκόνα τῆς προστάτιδος τῆς καὶ ἐπανέλαθε μετὰ φωνῆς ὑποκόφου:

— Τὸ αἰσθάνομαι, ὅτι ὅπως τύχω συγγνώμης καὶ παρ' ὑμῶν καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, δέον νὰ θυσιασθῶ, ὡς ἀγία εἰκόνας! Ἐστω θὰ ἀγοράσω τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ αἴφθι ποτε ὄρω μοὶ ἐπιβάλλετε. Πρέπει νὰ θυσιάσω ἐμαυτὴν, τὴν εὐτυχίαν μου, τὴ μέλλον μου; Δὲν θὰ διατάσω. Ἀπαιτεῖται νὰ συνδέσω τὴν τύχην μου μετὰ τῆς τοῦ μισητοῦ ἀνδρός, ὅστις ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ κολλοκεύεται ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρά μου; . . . Ἄν ἡ ζωῆ, ἂν ἡ τιμὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, εἶναι ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ, πιστεύω ὅτι τὸν ἀγαπῶ ἀρεκτά, ὅπως καθυποβλήθω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν βᾶσανον.

Ὁ Βρονίνης ἐκλείσε τὴν θύραν τῆς σκιάδος, ὁ δὲ ἄνεμος ἐσθεσε τὰς δύο λαμπάδας, αἰτῖνες ἔβαιον ἐνώπιον τῶν ἀγίων εἰκόνων.

— Βεράτσικα, εἶπε ψυχρῶς, μὴ κάμῃς τὸν ἄνοσιον τοῦτον ὄσκον.

Αὕτη ἐστράφει ἐντῆρομος. Εἶδε τὸν Ἀλεξάνδρον ὄσκον, σττηρίζόμενον ἐπὶ τῆς θύρας καὶ τρέμοντα ὑπὸ τὸν στρατιωτικὸν του μαυδῶαν.

— Ἀλέξανδρε! ἐψιθύρισε καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν της διεχύθη οὐράνιον μεδίαιμα.

Ὁ στρατιώτης ἐπρυχώρησε πρὸς αὐτήν:

— Μὴ κάμῃς τὸν ὄσκον τοῦτον, Βεράτσικα, ἢ φρονέουμαι ἐνώπιόν σου.

Ὁ συνταγματάρχης καταγράφεται τῆς ἐξουσίας του. Εἶναι οὐτιδανός. Δὲν πρέπει νὰ συζευχθῆς οὐτιδανόν, καὶ ἂν ἐπι ἀποθάνω, καὶ ἂν ἐπι οὐδένα ἀγαπᾶς. Δὸς τὴν χεῖράν σου εἰς οἶόν δῆποτε ἄλλον, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὸν Γουρσλῶρ. Τὸν μισῶ, καὶ ἂν δὲν μοι ἦτο προσφιλές ἡ ζωὴ, ἕνεκα σοῦ, ἕνεκα τῆς μητρὸς μου, θὰ τὸν ἐφόνευον. Εἰζεύρει ὅτι σὲ ἠγάπων, καὶ μετὰ λαμβάνει τὸν μυστικὸν σύμβουλον τοῦ ἐρωτῶτός. Φοβεῖται μὴ σὲ ἠγαπῶ ἔτι, καὶ ἐκλέγει τὴν χεῖρά μου, ὅπως γράψῃ τὰς πρὸς σὲ ἐρωτικὰς τοῦ διακηρύξεις! Εἶναι οὐτιδανός, διότι βασανίζει ἡμᾶς ἀμφοτέρους, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης γενναιοφροσύνης! Βεράτσκα, μὴ ἀπαντήσης εἰς αὐτὸν, ἀπόλυσε τον, διώξέ τον. Ἐμε, μετὰ ἐδίωξες!

— Ἄλλ' ἡ ὀργή του θὰ πείσῃ ἐπὶ σοῦ, Ἄλξανδρε, ἐπανελάθειν ἡ Βεράτσκα, διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς. Σὺ θὰ γίνῃς τὸ πρίγκιπον τῶν φαντασιοπληξιδῶν καὶ τοῦ μίτους του. Δύναται νὰ σὲ ἐξευτελίσῃ, ἂ σὲ τιμωρήσῃ, νὰ σὲ καταδικάσῃ νὰ ἐξαγνίσῃς διὰ τῆς ἀτιμώσεως φανταστικῶν τι σφάλμα. Ὁχι, Ἄλξανδρε, ὀφείλω νὰ περιποιηθῶ τὸν συνταγματάρχην. . .

Ὁ Βρονίνης τὴν ἠτένισεν ἄσκαρδα μυκτὴ, καὶ ἐξέβαλε πικρὸν γέλωτα.

Ἄπατάσαι Βεράτσκα. Δὲν θέλεις βεβαίως νὰ με ἀπατήσῃς, τοῦλάχιστον τὸ πιστεύω, ἐπιθυμοῦμαι νὰ με σώσῃς, ἄλλα στερεῖσαι τὴν πρὸς ἐαυτὴν εὐλικρινείας. Εἶχον ἄδικον νὰ ἐκπλαγῶ. Εἶσαι ἡ κόρη τοῦ πρίγκιπος Μουριάιν. Κατὰ βάθος ἐρυθρῶς ἀγαπῶσα ἕνα στρατιώτην, καὶ ὑποκύπτεις εὐκόλως εἰς τὸ νὰ συζευχθῆς τὸν συνταγματάρχην Γουρσλῶρ. Εἶναι φυσικώτατον. Ὅπως κατευνάσῃς τὴν μυστηριώδη φωνὴν τῆς καρδίας σου, προσπαθεῖς νὰ ἀποδώτῃς ἀξίαν εἰς τὴν εὐκολον ταύτην ὑποκύψιν, μεταβάλλουσα αὐτὴν εἰς θυσίαν. Δὲν ἀπατῶμαι ἐκ τῆς κωμωδίας ταύτης, πριγγίπηςσα. Αἰσθονόησον λοιπὸν ἐπὶ μίαν μόνον στιγμὴν τὸ γυναικεῖον μέρος σου, καὶ ἔσο εὐλικρινής. Ὁμολόγησον ὅτι μία πριγγίπηςσα δὲν δύναται νὰ συζευχθῆ εὐπρεπῶς ἕνα στρατιώτην. Τί διάβολον! δὲν εἶναι ῥακοπώλις. Ἄλλα δι' ὅσον καὶ ἂν ἦναι τις πριγγίπηςσα, εἶναι καὶ ὀλίγον γυνή. Ἄς ἐκ τούτου ἡ συμφορὰ μου σοὶ ἐμπνέει εὐλικρινῆ οἶκτον, καὶ προσεύχεσαι ὑπὲρ ἐμοῦ. Τοῦτο εὐχρεστεῖς εἰς τὴν συνειδήσειν σου, καὶ οὐδένα βλάπτει. Καὶ αὐτὸς ἐπι ὁ Γουρσλῶρ δὲν δύναται νὰ δυσαρεστηθῆ διὰ τούτο, διότι ἂν ἦμαι στρατιώτης ἡ ὀρειότης σου μοὶ ἐπήνεγκε τὴν συμφορὰν ταύτην. Ἀφοῦ σὲ συζευχθῆ ὁ συνταγματάρχης εἶναι ἔκτανός; νὰ με προσβιάσῃ ἐξ οἴκτου καὶ

ἐξ ἐγνωμοσύνης διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, ἢ τῷ προτήνεσκον. Ἔσο εὐτυχής, κυρία.

Ἡ Βεράτσκα εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἤκουεν αὐτὸν ἐκθαμβος, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸν διακόψῃ. Ὅτε δὲ τὸν εἶδεν ἑτοιμον νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ νὰ ἐξέλθῃ;

— Εἶναι φρικώδη αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγεις, Ἄλξανδρε, ἀνέκραξε. Μετὰ λαμβάνεις ὡς μίαν τῶν ματαίων καὶ κούφον γυναικῶν, αἵτινες παίζουσι μετὰ ζωῆς. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ με καταγορεῖς ἤδη, μετὰ μίμνεσαι διὰ τὰς βασάνους σου, οὐδόλωι λαμβάνων ὑπὸ ὄψιν τὰς ἰδικὰς μου.

— Ἐχω λοιπὸν ἄδικον; ἐπανελάθειν ὁ Βρονίνης. Δὲν εἶσαι, ὡς πάσαι αἱ ἀδελφαί σου, δούλη τῶν ἐπωμιδῶν καὶ τῶν πτεροιστήρων; Ὅτε ἔφερον τὰς ἐπωμιδάς ἤξιζον ἐν βλέμμα, ἐν μειδίαμα, ἐν ράλ. Σήμερον εἶμαι στρατιώτης. Μετὰ ἐνδιώκουσι, καὶ ὀριζονται νὰ συζευχθῶσιν ἕνα συνταγματάρχην, ὅπως μετὰ σώσωσιν ἀπὸ τοῦ κρούε. Ἐχω λοιπὸν ἄδικον, πιστεύω ὅτι ὑπῆρξα πρίγκιπον καταχθονίου φιλαρσεσκείας;

Ἡ πριγγίπηςσα ἐκλίπε μετὰ λύπης τὴν κεφαλὴν, ἐνώπιον τοῦ σπινθηροβολούντος βιέματος τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ συνέστρεψεν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γουρσλῶρ.

— Ναι, ἐπιθύρισε πολλάκις ἴσως ἐσκέφθης ὅτι ἂν δὲν ἐγνώριζες ἡμᾶς, καὶ τὸν πτωχὸν ὑπασπιστήν, ἡ μήτηρ σου δὲν θὰ ἔχνε τόσα δάκρυα! Ναι, ὑπῆρξα φιλάρσεσκος, ὑπῆρξα ἐνοχος, καὶ δικαίως μετὰ καταγορεῖς Ἀλέξανδρε!

Ἡ ὀργή του στρατιώτου κατέπεσεν ἀπέναντι τῆς τοικύτης εὐλικρινούς ταπεινώσεως;

— Σὲ κατὰ γορῶ, ἐπανελάθειν ἡσύχως, καὶ ὅμως τούτο εἶναι ἀλλόκοτον. ὑπερηφανία ἐκ μέρους μου. Ὁρειλον γονυπετή; νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὸν οἶκτον, δι' ὑπὲρ ἐμοῦ αἰσθάσαι. Σοὶ ὀφείλω ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς μου, διότι αἱ διὰ παντός νῦν ἀπολεσθεῖσαι ὄραι τῶν συνδιαλέξεών μας δύνανται νὰ ἐξαγορεύωσιν πάσας τὰς θλίψεις. Ναι, Βεράτσκα, ἐπανευρίσκων τὴν εὐαδίαν τῶν νηθέων τούτων, τὴν ἀχί τῆς καρδίας εἰσδύουσαν ὀσμὴν τῶν δένδρων, βλέπων τοὺς ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομένους βράχους τούτους, τοὺς ἀναμιμνήσκοντάς μοι τὸ παρελθόν, ἀναμιμνήσκουμαι γεγονότων τῶν θελκτικῶν, ὅπως λησμονῶ τὰς φοβεράς δοκιμασίας τοῦ παρόντος. Το μίτος μου κατευνάσεται ἐν μέσῳ τοῦ προσφιλέως τοῦτο ὄνειρον. Ἀπὸ τῆς ἀποκαθμιδέως μου, πολλάκις ἀνεμνήσθην τοῦ φρουρίου τῆς Τραιίας Ριμραίας, κησμονῶν οὕτω πάντα τὰ ἄλλα. Ἄν ἐνίοτε ὑπέφερον καὶ σὲ καταγορεῖσα, τούτο συνέβη διότι δὲν ἤλπιζον ὅτι θὰ εὐρεθῶ αὐθις ἐνταῦ-

θα. . . παρὰ σοὶ! . . . Εἶναι ἀληθές. ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ὁ αὐτός, καὶ ὅτι δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκρίνωμαι εἰς τὸ ὄνομα, ὅπως μοὶ ἔδωκεν ἡ μήτηρ μου. Μὴ με ὀνομάζῃς πλέον Ἀλέξανδρον, πριγγίπηςσα. Ὁμιλεῖς πρὸς τὸν στρατιώτην Βρονίνην.

Ἐσίγησε. Ψυχρὸς ἰδρῶς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου. Παρετήρησε πινθίμως τὸ ἐρυθρὸν του περιλαίμιον. Ἐλυπέτο διὰ τοὺς λόγους οὗς εἶπε; δὲν ἤξευρεν ὅτι ἡ σπολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀντὶ νὰ προσθέτῃ εἰς αὐτὸν θέλγητρον, τὸν ἐταπεινῶν. Ἡ ἐκρηκτικὸς τοῦ σφοδροῦ τούτου πάθους, ὅπως τόσῳ περιπαθῶς ἐξέφραζεν ὁ Βρονίνης, εἶχεν ἀλλόκοτον τινα χαρακτηριστὴν αἰγμάλωτιζοντα τὴν καρδίαν τῆς πριγγίπηςσης. Ἐγεύετο αὐτῇ τὴν γλυκύτητα τοῦ ἀπαγορευμένου καρποῦ. Δὲν ἔλεπε πλέον τὸν χυδαῖον στρατιώτην ὑπὸ τὸν ἐρυθρὸν αὐτοῦ μανδύαν. Ἐν τῇ φαντασίᾳ τῆς περιστάτου ὁ στρατιώτης τοῦ ἄστματος ἢ τοῦ θεάτρου, ὁ στρατιώτης ὁ φρουρῶν καὶ ἄδων τὸ ἄσμα τῆς μεμικρυσμένης πατρίδος, ὁ στρατιώτης ὁ λιποτακτῶν καὶ καταδικώμενος. Οὗτος δι' αὐτὴν ἐπραγματοποῖε τὸ ἀγνωστον, τὸ ἐκτακτον, τὸ ἰδανικόν. Τὸ ἐρυθρὸν περιλαίμιον τοῦ Βρονίνη ἦτο διὰ τὴν πριγγίπηςσαν κόσμος ἐπίσης λαμπρός, ὡς αἱ ἐπωμιδες τοῦ ἀξιωματικοῦ διὰ τὴν ἀπλοικὴν θυγατέρα τοῦ μουζίκου.

Ἡ Βεράτσκα, ὡς ἐκ ταύτου, ἔβλεπε τὸν νέον μετὰ τῆς ἐξήψεως καὶ ὑπερηφανίας, ὡσανεὶ εἶχε συγκεντρώσει ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀρετὸν ἔρωτα, ὅπως ἀνταμείψῃ αὐτὸν κρειδῶς διὰ τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸ μίτος ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. — Αἴφνης ὅμως ἐσυκθρωπάσα.

— Μοὶ ὀμιλήσας, εἶπε, περὶ τῶν βασάνων σου, Ἀλέξανδρε. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν σοὶ εἶπον τίποτε περὶ τῶν ἰδικῶν μου. Ἀφοῦ ἐχωρίσθημεν, δὲν ἤξεύρεις ὅτι ἡ νιγκαζόμην καθ' ἐλάστην νὰ φέρω προσωπίδα ὑποκρισίας καὶ ὅτι καθ' ἐκάστην ἠγαγκαζόμην νὰ ψεύδομαι. Ὁρειλον νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ συνταγματάρχου Γουρσλῶρ, νὰ ἀποκομίσω τὰς ὑπαντίας του, νὰ τὸν κάμω νὰ λησμονήσῃ ὅτι σὲ εἶχον προτιμήσει ἀπὸ αὐτόν. Ἄ! δὲν ἀπῆλθον εἰς αὐτὸν λέξιν, βλέμμα, μειδίαμα, ὅπως νὰ μὴ ἐτραυμάτιζε τὴν καρδίαν μου καὶ νὰ μὴ τὸ ἐθώρων ὡς τὸ ἐσχάτον τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Ἦδη δὲ ὅτε σὲ ἐπικρατέω, Ἀλέξανδρε, συναίσθανομαι ἔτι μάλλον ὅτι ἐφέρεθην δολίως καὶ ἀξιοκαταφρονητῶς πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον. Σὺ εἶσαι, φίλε μου, μόνον δυστυχής. Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι ἐνοχος, διότι ἐξηπάτησα τὸν πατέρα μου, ἐξηπάτησα τὸν συνταγματάρχην, ὅστις εἶναι ὁ τιμιώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ, κατὰ

τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τοῦ τσάρου. Ἐρωθρίων ἐνώπιόν σου, Ἀλέξανδρε, διότι εἶμαι ἀξία τῆς περιφρανήσεώς σου, καὶ οὐδεὶς ἀγαπᾷ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον περιφρονεῖ.

Ὁ Βρονίνης ἐπλησίασε καὶ λαβῶν τὴν χεῖρά της τὴν ἠπάσθη μετὰ σεβασμοῦ πλήρους ἔρωτος.

— Ἐγώ λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ σὲ κατηγορήσω ἐγώ, σέ, ἦτις τόσῳ αὐστηρῶς καταδικάζεις τὴν καρδίαν σου; Τί εἶμαι ἐγὼ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ συνταγματάρχου, ἀρχηγοῦ μου, ἀντισταστοῦ μου, ὅστις ἀσχολεῖται νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν τύχην μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγὼ προδίδω τὴν ἐμπιστοσύνην σου; Τί εἶμαι ἐγώ; Προδότρια! Ἀλλὰ τὸ πεπρωμένον τοῦ ἔρωτός μας πταίει εἰς ταῦτα πάντα, αὐτὸ μᾶς συνδέει καὶ μᾶς ὠθεῖ νὰ ἀνατρέψωμεν πάντα τὰ προσκόμματα, ἅτινα μᾶς διαχωρίζουσι. Τί ἐνδιαφέρει! Ὁ βόρβρος, εἰς ὃν βαδίζομεν, δὲν ρυπαίνει τὴν καρδίαν μας. Καὶ ἂν ἐξμεθα πιστοὶ εἰς τοὺς ὄρκους μας, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς συγχωρήσῃ, διότι ἐπροδώσαμεν τὰ καθήκοντα, ἅτινα ἐπέβαλεν εἰς ἡμᾶς ἡ β.α.!

Ἡ Βεράτσκα, τεταραγμένη, προσεπάθησε νὰ ἀθεξῇ εἰς τὴν ὄρην τῆς καρδίας της καὶ ἀπωθήσῃ τὸν τοληρὸν Βρονίνην.

— Ὅχι, Ἀλέξανδρε! ἀναχώρησον. Δὲν θέλω νὰ σὲ ἀκούω ἐξεντελιζόμενον. Εἶσαι στρατιωτικὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ θυσιάσῃς χάριν ἐμοῦ τὴν τιμὴν σου! Ὁ ἔρως εἶναι μόνον ἀναστολὴ ἐν τῷ φιλοδόξῳ βίῳ τοῦ ἀνθρώπου. Βραδύτερον δέ, ὅταν ὁ ἔρως σου ὁθεσθῇ, ὅταν ἡ καρδίαν σου ἐρασθῇ τῆς δόξης, καὶ ἐν τούτοις θὰ τήκεται ἐν ἐπονειδίστῳ ἀδρανεῖα, ἴσως θὰ μὲ κατηγορήσῃς ὅτι σὲ ἐστέρησα τῆς ἀτομικῆς ὑπολήψεως, ἦτις εἶναι ἡ ὑπερηφανία τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Τοῦ ἀξιωματικοῦ! ἐπανελάβε μετὰ πικρίας ὁ Βρονίνης.

— Θὰ γίνης πάλιν, Ἀλέξανδρε. Πίστευσον εἰς τὴν εὐκρινειάν μου, καὶ μὴ μὲ βασανίζης σκληρῶς, ὑπεπτεῦσον ἐκείνην, ἦτις ἠπάτησε τὸν συνταγματάρχην, ὅτι δύναται νὰ ἀπατήσῃ καὶ σὲ ἐπίσης. Σοὶ ὑπόσχομαι, φίλε μου, νὰ κρατήσω ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη τὸν Γουροσλόφ ἐντὸς τῶν ψυχρῶν ὄριων τοῦ σεβασμοῦ, καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψω αὐτῷ νὰ ἐκδηλώσῃ δυσαρτίειαν, ἢ ζήλοτυπιαν... Χάρις δὲ εἰς τὴν ἀνυπόφορον ταύτην κωμωδίαν, δυνάμεθα νὰ περιμένωμεν ὅπως ὁ πατὴρ μου ἐπιτύχῃ τὴν χάριν σου...

— Νὰ περιμένω! πάντοτε νὰ περιμένω! ἀνέκραξεν διακόψας αὐτὴν ὁ Ἀλέξανδρος, — καὶ ἐνῶ σὺ θὰ μειδιᾷς πρὸς τὸν Γουροσλόφ, αὐτὸς θὰ δύναται νὰ

μὲ βασανίζῃ ὡς ἐπαναστατήσαντα δοῦλον, νὰ διατάξῃ νὰ μὲ ἀπαγχονίσωσιν ὡς κλεπτήν, ἢ νὰ μὲ φονεύσωσιν ὡς λυσσῶτα κύναν... Νὰ ἀναχωρήσω! Νὰ περιμένω! Ὅχι, ἡ ἐκλογὴ μου ἐγένετο, μένω.

Αὐτὴ τὸν παρετῆρει ὡς ἂν οὐδὲν ἐνόει:

— Μένεις, Ἀλέξανδρε!

— Καὶ δικαίη ἡ ἐκπληξίς αὐτῆ; Θέλω νὰ τελειώσω. Ἡ τοιαύτη ζωὴ μοὶ εἶναι βᾶρος. Νὰ ἀπατῶ, νὰ ψεύδωμαι, νὰ ὑπακούω πάντοτε καὶ νὰ λείχω τὴν πλήπτουσάν σε χεῖρα, εἶναι δύνατὸν τοῦτο; Μὴ φοβῆσαι ὅμως. Ἀναχώρησον ἐκ τῆς σκιάδος τούτης. Οὐδεὶς θὰ ὑποπτεύθῃ ὅτι συνητήθημεν. Προτίθεται νὰ λιποτακῆσω. Θὰ μὲ συλλάβωσι καὶ θὰ μὲ τουφεκίσωσι. Θὰ ἦμαι δὲ εὐτυχὴς νὰ συλλογίζωμαι ἀποθνήσκων, ὅτι ἡ ὄραία Βεράτσκα θὰ κλύσῃ τὸν στρατιώτην Βρονίνην.

Καὶ ἡ μήτηρ σου, Ἀλέξανδρε; ἰπῆντησεν ἀπλῶς ἡ νεάνις.

Ὁ νέος ὄχρισσε καὶ ἐρίγησε.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθη κρότος βρημάτων εἰς τὸν ἐλικοειδῆ ἀτραπὸν, τὴν ἄγρυσαν εἰς τὴν σκιάδα.

— Ἐρχονται! ψιθύριζεν ἡ Βεράτσκα, διὰ πνιγμένης φωνῆς.

— Ἄν εἰσέλθωσιν, ἂν μὲ εὐρωσιν ἐδῶ, ἀπολέθεις! εἶπεν ὁ Βρονίνης, ἐξετάζων τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σκιάδος ἐντρομος.

— Μὴ φανῆς, ἐπαγγέλασεν ἡ νεάνις. Οὐδεὶς θὰ τολημήσῃ νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ ἁγιαστηρίῳ τούτῳ καὶ νὰ σὲ ζητήσῃ Αἰάγρια εἰκόνες θὰ σὲ προστατεύσωσιν, Ἀλέξανδρε.

X

Ἡ ἐπιθεώρησις

Ὁ ἦχος πολλῶν φωνῶν ἀνελίχθη εἰς τὸν κρότον τῶν βρημάτων καὶ τὸν θροῦν τῶν κλάδων.

— Δὲν πρέπει νὰ σὲ ὑποπτεύσωσι, πριγγίπησσα, εἶπε ζωηρῶς ὁ στρατιώτης. Δύναται νὰ ὀλισθηῖς ἐκ τοῦ παραθύρου τούτου, χωρὶς νὰ μὲ ἴδωσιν, εἰς τὸ φύλλωμα τῶν πρασιῶν, καὶ ἐκείθεν νὰ πηδήσω εἰς τὸν χειμάρρον. Θὰ βυθισθῶ εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπερ εἶναι βαθύ...

— Σᾶς τὸ ἀπαγορεύω Ἀλέξανδρε. Θὰ ἀπολεσθῇς, εἶπεν ἡ πριγγίπησσα ἐντρομος.

— Δὲν σοὶ εἶπον, ὅτι ἐπόθουν νὰ ἀποθάνω;

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον τῆς σκιάδος.

— Μείνε, μείνε, ἂν μὲ ἀγαπᾷς, εἶπεν ἡ Βεράτσκα, δρᾶπτουσα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχιονίου.

Ὁ Βρονίνης ἔστη.

— Δὲν δύναμαι νὰ μείνω, εἶπεν, ἢ ὑπὸ ἓνα καὶ μόνον ὄρον, πριγγίπησσα. Ἄν συγκατανεύσῃς εἰς αὐτόν, θὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σὲ καὶ δὲν θὰ φοβοῦμαι ὅτι θὰ μὲ προδώτῃς.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ὄρος οὗτος, Ἀλέξανδρε;

Ὁ στρατιώτης ἤναψε τὰ σθεσθέντα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κηρία.

— Πριγγίπησσα Μουριάκιν, γονυπέτησον ἐνώπιον τῆς εἰκόνας ταύτης τῆς προστατίδος σου, πρὸς ἣν ἤθελες νὰ ἀπαγγεῖλῃς κατηραμένον ὄρκον, καὶ ἐπανελάβε ἐκεῖνον, ὃν θὰ σοὶ ὑπαγορεύσω ἐγώ.

— Σοὶ ὑπακούω, Ἀλέξανδρε. Εἶσαι ἀπὸ τοῦ νῦν ὁ κύριός μου.

Ἡ νεάνις ἐγονυπέτησε. Ὁ Βρονίνης ἦτο ἀκτινοβόλος καὶ ὠραίος, ὡς ὁ ἐκπεσὼν ἀρχάγγελος. Τὸ πῦρ τοῦ πάθους μετεμόρφω τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, τὸ ἄλλοτε διαυγὲς καὶ μειδῶν, καὶ εἶτα καταστάς μελαγχολικόν, δύσπιστον καὶ ψυχρὸν. Ὁ στρατιώτης ἐξηκολούθησε διὰ σταθερᾶς φωνῆς:

— Οὐδέποτε θὰ δεχθῶ διὰ μνηστῆρά μου τὸν συνταγματάρχην Γουροσλόφ!

— Ὅχι, δὲν δύναμαι νὰ ἐκφωνήσω τοιοῦτον ὄρκον, ἐπανελάβε ἡ νεάνις, διότι ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ζωῆς σου, Ἀλέξανδρε, θὰ ἠναγκαζόμην νὰ παραξιάσω τὸν ὄρκον μου.

Ὁ Βρονίνης τὴν παρετῆρησε ψυχρῶς.

— Ἡ ζωῆ μου εἶναι οὐδὲν ἀπέναντί τοῦ ἔρωτός μου, Βεράτσκα. Δὲν θέλω νὰ γίνης σύζυγος τοῦ θυμίου ἐκεῖνου. Αὐτὸς μὲ ἐμπόδισε νὰ σὲ ἴδω, καὶ σὺ ἠναγκάσθης νὰ κολακεύῃς τὸν βλακῶδη ἔρωτά του. Ζηλοτυπῶ τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, πριγγίπησσα. Ἄν δὲν κάμῃς τὸν ὄρκον τούτον, λιποτακτῶ.

Ἡ Βεράτσκα ἐντρομος ἔειπε πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὤγων παρεῖναι της.

— Ὑπακούω, Ἀλέξανδρε, εἶπε χαμηλοφώνως. Ὡ μῆτέρ μου, ὦ ἀγία μου προστατίς, εἰσακούσατέ μου. Οὐδέποτε θὰ λάβω ἄλλον σύζυγον, πλην τοῦ Ἀλέξανδρου, εἴτε σωθῇ, εἴτε ἀπολεσθῇ οὗτος, εἴτε στρατιώτης εἶναι, εἴτε ἀξιωματικὸς, εἴτε ἐλεύθερος, εἴτε ἐν εἰρηκτῇ!

— Ὡ Βεράτσκα μου! ἀνέκραξεν ὁ ἀσύνετος Βρονίνης, χυρσῇ καρδίαν, μοὶ ἀνοίγῃς τὸν παράδεισον.

Τὰ βήματα ἐπλησίαζον. Ἡ πριγγίπησσα ἀνήσυχος ἠκούατο τῶν φωνῶν, αἵτινες ἠκούοντο καθαρώτεροι.

— Ἦδη, μὲ ἀφίνει, νὰ ἀναχωρήσω, Ἀλέξανδρε;

— Ναί, εἶπεν ὁ στρατιώτης, ἐγείνω αὐτὴν καὶ σφιγγὼν εἰς τὸ στήθος σου. Ἀλλὰ εἴθευρε καλῶς, προστατίς κόρη, ὅτι ἀπὸ τοῦδε δύναμαι νὰ δυσπιστῶ εἰς

τὸ μέλλον, εἰς τὴν τύχην, εἰς τὴν εὐτυχήν, εἰ, πάντα, εἰς σὲ ὅμως οὐδέποτε. Θὰ ὑποφέρω πάντα τὰ μαρτύρια, θὰ ἀποδεχθῶ πάσας τὰς ταπεινώσεις, διότι σὺ μὲ ἀγαπᾷς. Ἄ! ἔστω εὐλογημένη ἡ συμφορά μου, διότι χάριν αὐτῆς ἐκρίθη ἄξιός τῆς ὁλοκληρίας ταύτης, ἥτις πληροῖ τὴν καρδίαν μου χαρᾶς καὶ ὑπερφανείας! Ὡ πολῦτιμον ἐρυθρὸν περιλαίμιον τοῦ στρατιώτου, πρὸ μικροῦ σὲ ἐσχίζον μετὰ λύσσης! Νῦν σὲ εὐλογῶ, διότι σὺ μὲ προσήγγισες εἰς τὴν Βεράτσκαν!

Μακεδὼν ἠκούοντο αἱ σάλπιγγες, τὰ θρησκευτικὰ κέρατα καὶ αἱ ὕλακαὶ τῶν κυνῶν.

— Ἀκούεις; εἶπεν ἡ πριγγίπισσα, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἔντρομος.

Τὰ βήματα κατηυθύνοντο πρὸς τὴν σκιάδα.

— Σὲ βεβαίω, ἔλεγέ τις φωνή. ἦν οἱ δύο ἐρασταὶ ἀνεγνώρισαν ὡς τὴν τοῦ πριγγίπισσας Μουριακίν, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου εἶναι κεκλεισμένη ἐν τῷ προσφιλεῖ αὐτῆς ἀσύλω, ὅπου προσεύχετε εἰς τὰς ἀγίας εἰκόνας, συνταγματάρχαι. Φοβεῖται πάντοτε μὴ τροματισθῶ, ἢ μὴ φωνεθῶ εἰς τὸ κυνήγιον.

— Ἀγῶμεν νὰ τὴν καταλάβωμεν ἐξ ἀπροόπτου, ἀνήτησε ὁ Γουροσλόφ.

— Ἀδιάκριτε! τὸ εὐτήριον εἶναι ἀπαρهبαστόν. Ἄν θέλῃς νὰ διακινδυνεύσῃς τὴν ἔσθον καὶ νὰ ἐπισύρῃς τὴν ὀργὴν τῆς Βεράτσκα, ἐγὼ ὀπισθοχωρῶ, εἶπε γελῶν ὁ πριγγίψ.

— Ἄ! δὲν συνειρίζω νὰ ὀπισθοχωρῶ ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, καὶ θέλω νὰ δοκιμασῶ τὸν κίνδυνον τοῦτον.

Ὁ Βρονίνης πλῆρες ἀπελπισίας, ἐθεώρει περὶ αὐτόν. Δὲν εἶχεν ὄπλα. Ἡ πριγγίπισσα διέφυγε τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἀπόθησεν ὀπίσω τῶν πορφυρῶν παραπετασμάτων, ἅτινα κατεβίβασε, καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὴν θύραν, κλωνίζομένη λευκῇ ὡς σουδάριον καὶ προσπαθεύσα νὰ μειδιάσῃ.

— Καλῶς ἤλθετε, συνταγματάρχα Γουροσλόφ, εἶπεν αὐτῆ διαφωτῆς ἠσυχου, ἐνῶ ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς.

Ὁ συνταγματάρχης ἦτο πελιδνός, καὶ παρετήρει τὴν σκιάδα μετ' ἀλλοκτόου ἐπιμονῆς.

— Ζητῶ πρὸ ὑμῶν συγνώμην, πριγγίπισσα, ἂν σὰς διατάραξα προσευχομένην.

Ἡ Βεράτσκα κατέβη βαθμιδᾶς τινας καὶ ἐπτήρηθη ἐπὶ τοῦ φυτεύματος.

— Ἐνώθητι μετ' ἐμοῦ, εἶπεν ὁ πριγγίψ, ὅπως κρατήσωμεν τὸν Γουροσλόφ. Τὸν συνήντησα τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἄλσους, καὶ ἤθῃ θέλει νὰ μᾶς ἀφήσῃ, αὐτὸς ὁ συνηθέστερος καὶ ὁ πιστότερος τῶν ξένων μας.

Ἡ νεῆνις ἠσθάνθη ἐαυτὴν λιποθυμοῦ-

σαν. Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ. Οἱ λόγοι ἐξεπνεον εἰς τὰ χεῖλη τῆς. Βεκέπτετο μετὰ θανασίμου ἀγωνίας, μὴ ὁ Γουροσλόφ κατεσκόπευε τὸν Βρονίνην καὶ ἀνεκάλυψε τὸ μυστικόν των.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, παρατηρῶν ἀσκαρδαμιετὶ τὴν πριγγίπισσαν. Ἐννοῶ: ἡ δεσποινὶς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς αἰφνιδίας μου ἐπισκεψίως... Ἄς μοι συγχωρήσῃ ὅμως τὴν ἀνυπομονησίαν μου, τὴν ὄλω, ἀσύνετον ἀναμφιβόλως.

Ἡ Βεράτσκα προσεπάθησεν ἀσθενῶς νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τοῦ φόβου τούτου, ὅν ἐξ ὄρασεν ὁ συνταγματάρχης, ἀλλ' οὗτος διέκοψεν αὐτὴν προσθεῖς:

— Πριγγίψ, ἡ θυγάτηρ ὑμῶν θὰ σὰς ἀνακαινώτῃ ἐπιστολήν, ἣν ἔσχον τὴν τόλμην νὰ ἀπευθύνω πρὸς αὐτήν... Σὲ παρακλῶ δέ, ὅσην ὀνείρα, νὰ μὴ καταστήσετε γνωστὴν τὴν ἀπάντησιν σα κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπιθεώρησιν... ἴσως ἡ πριγγίπισσα τότε θὰ ἔγῃ ἀπὸ γελωμένη τὴν αποφασίαν μου, ἐνῶ ἐγὼ θα κοχλοῦμαι περὶ τῆς τύχης τοῦ νέου Βρονίνης, τοῦ προστατευομένου μας.

Ὁ συνταγματάρχης ἀπήγγειλε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις σφίγγων τοὺς ὀδόντας, χωρὶς δὲ ἀ περιμελεῖ ἀπάντησιν ἀπὸ μακρόθεν κατεσκευασμένη πρὸς μεγίστην ἐκπλήξιν τοῦ πριγγίπισσας.

— Ὁ πτωχὸς συνταγματάρχης! Εἶναι τρελλός ἐξ ἔρωτος, ἀνέκραξεν ὁ γέρον αὐλικός, στιριζόμενος ἐπὶ τοῦ βαλάντου τῆς θυγάτρως του. Ἄ! γνωρίζω πολὺ καλά ποῖα ἀπόρρητα: τὸν περιμένει.

— Εἶθε βέβαια, πάτερ μου; εἶπεν ἡ Βεράτσκα. καταστέλλουτα τοῦ παλμοῦ; τῆς καρδίας τῆς. Ὁ ἀγαθὸς Γουροσλόφ εἶναι ἀξιωματικὸς, ἔχων ἀξίαν καὶ χαίρει τὴν ὑπόληψιν τοῦ Τσάρου. Δύναται νὰ πρὸβ.εασθῇ, καὶ τίς εἶδε ἕως βραδύτερον...

— Ἄ! εἶπεν τὴν φωνὴν ταύτην ὁ πριγγίψ ἐκπλαγείς. Δὲν εἴξευρον οὐκ ἡ θυγάτηρ μου εἶναι τόσῳ φιλόδοξος! Τοῦτο ὅμως ἀποβλέπει εἰς σὲ κα μόνην.

— Ὁ πτωχὸς πατήρ! μὲ πιστεῖι, ἐακίθη ἡ Βεράτσκα, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ πιτεύῃ. Ἡ εὐτυχία μου καὶ ἡ ζωὴ μου δὲν ἀνήκουσι πλέον εἰς ἐμέ, ὡς ἐπίσης ἡ εὐτυχία αὐτοῦ καὶ ἡ ζωὴ δὲν ἀνήκουσι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον... Νὰ κερδήσωμεν κερδόν, ἰδὲν ὁ σκοπὸς μας, ἡ ἐλπίς μας, ἡ μόνη ἡμῶν φιλοδοξία!

Ὁ πριγγίψ ἐπέστρεψε μετὰ τῆς θυγάτρως του εἰς τὸ φρούριον. Πλήθος εὐγενῶν ἐρίσκετο ἤδη ἐκεῖ, συντρόφων ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ πριγγίπισσας, καὶ οὐ: ἡ ὡραία ἡ φιλάρεστος, ἡ ψυχρὰ Βεράτσκα, ὡρεῖλα νὰ δεξιωθῇ εἰς τὸ γέφυμα.

Ὁ Βρονίνης δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐξελεθῇ τῆς σκιάδος πρὸ τῆς νυκτός. Ἀλλὰ πρὸς

μεγάλην αὐτοῦ ἐκπλήξιν δὲν ἐτιμωρήθη διὰ τὴν ἀπουσίαν του.

(Συνέχεια εἰς τὸ προεχές.)

ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμάνδου de Amicis)

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ λοχαῖοι καὶ ἀπλοὶ εἶτι στρατιῶται ἕψταντο πρὸς στιγμὴν καὶ προσεπάθηον νὰ σταματήσωσι καὶ τοὺς λοιποὺς φωνάζοντες. Σταθεῖτε! δὲν εἶνε τιποτε! ἀντιμετωπίσατε τὸν ἐχθρόν! πῦρ! εἶνε μόνον ἐν τάγμα, ὡς ἡμεῖς! — Ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ ἡ φυγὴ πανταχόθεν δὲν εἶχε πλέον φραγμόν. Ὅσοι εἶχον ἐπιθυμίαν ν' ἀντισταθῶσιν ἐκτύπων τὸ μέτωπον, ἔδακνον τὰς χεῖρας, ἠπέιλου, ἀντίλασσον ὅπως ἦτο δυνατόν ἐν τῇ ταραχῇ ἐκείνῃ προσταγᾶς, συμβούλας, νεύματα, μέχρις ὅτου κατώρθωσαν τέλος νὰ σχηματίσωσιν ἐν ὀπισπασμα ἕκ πενήκοντα ἢ ἐξήκοντα ἀνδρῶν. Τότε διέσχισαν πλαγίως τὸ πρᾶνὲς καὶ τρέχοντες ἐν ἀπελπισίᾳ ἐρθεσαν πάντες πρὸ μιᾶς γεφύρας, ζευγνυούτης τὰς ὄχθας τοῦ ἐν τῇ κοιλάδι βύακος, πρὶν ἢ φθάσῃ τὸ λοιπὸν σῶμα τῶν φυγάδων. Ἐκεῖ παρετάθησαν πρὸ τῆς οδοῦ, στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ ἀναμειχθῆλοι συνεσφιγμένοι ἕτοιμοι πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ἀπόφασιν ἔχοντες νὰ ἐμποδίσωσι τὴν διόδον.

Μετὰ τινος στιγμᾶς ἐρθεσεν τὸ σῆνος τῶν λοιπῶν στρατιωτῶν. Ἦσαν ὠχροί, ἀσθμαίνοντες μὲ παριλλαγμένην μορφήν, οἱ πλείστοι ἀσχεπεῖς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσποῖοι. Φθάσαντες εἶδον ἐνώπιον αὐτῶν τὸν φραγμόν ἐκεῖνον, τὰ προτεινόμενα κατ' αὐτῶν ἕξιν, πιστόλια, λόγχας. Ἐδιστασαν πρὸς στιγμὴν, εἶτα καταληφθέντες ὑπὸ πανικοῦ ἀνέκραξαν πάντες ὁμοῦ — Τόπον! — Ἀντιμετωπίσατε τὸν ἐχθρόν! ἀπήντησε φωνὴ ἀποφασιστικὴ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ἔπεσον αἱ πρῶται ἐχθρικοὶ σφαῖραι. Τότε τὸ στίφος ἐκεῖνο τῶν ἀθλιῶν ἐπέ-

πεσεν ἐπὶ τῆς μακρᾶς δρακὸς τῶν ἀνδρείων. Ἀντηλλάγησάν τινες πυροβολισμοί, ἔπειτόν τινες πληγωμένοι, ἔπειτα ἐπεκολούθησεν ἀπερίγραπτος ταραχή. Οἱ παραταχθέντες ἐκεῖ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶται συνελάμβανον τοὺς ἄλλους ἐκ τῶν βραχιόνων, ἐκ τοῦ λαιμοῦ, τοῦ ἐτίναστρον, τοὺς ἔστρεφον ὀπίσω διὰ τῆς βίας. Αὐτοὶ ὅμως κατῶρθον ἢ ἀπαλλάσσωνται, ἐρρίπτωντο χαμαὶ καὶ διολίσθαινον δεξιόθεν ἢ ἀριστερόθεν μεταξὺ τοῦ φραγμῶν ἔρποντες διὰ τῆς κοιλίας. Ἡ πάλιν διεξήγετο διὰ πυγμῶν, δι' ὠθήσεων, δια κτυπημάτων τοῦ πλατέος μέρους τῆς σπάλης. Ἀπο τὸ ἐν μέρους ἤκούετο λυσσαλέα φωνή.—Τόπον! Ἐκ τοῦ ἐτέρου φωνῆ φοβερά.—Δειλοί!—Ἄλλη τις φωνὴ ἰκετευτικὴ ἔλεγε—Σώτατε τὴν τιμὴν! Θάρρος παιδιὰ! εἴμεθα ἀκόμη ἐν καιρῷ!—Ἄλλ' ἦταν μάταια τὰ πάντα. Οἱ φεύγοντες χάρις εἰς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ὁρμὴν τοῦ φόβου κατῶρθον νὰ διασπάτωσι τὴν ἄλυσον τῶν ὀλίγων ἀνδρείων καὶ ὑπερέβρισαν τὴν γέφυραν ἀρινοντες μόνον τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα ὅπως ἀπακρούσῃ τὸν ἐχθρὸν, εὐρισκόμενον ἤδη κατὰ τα μέτα τοῦ λόφου. Κεκοπιακότες ἐκ τῆς φυγῆς συνεσωρεύθησαν ὅπως ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ μικρὸν ἐντὸς οἰκίας τινός, οὐ μακρὰν κειμένης καὶ ἐν ἧ εὐρίσκοντο ἤδη πληγωμένοι τινες, κατ' ἐκεί-

νην τὴν στιγμὴν ἔφθασα καὶ ἐγώ. Ἐφθασαν κατόπιν οἱ ὀλίγοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται οἵτινες εἶχον μέχρις ἐσχάτων ἀντιστάθῃ, ἀφέντες ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τινὰς νεκρούς· ἀμὰ φθάσαντες προσεπάθησαν νὰ παρατάξωσι τοὺς ἄλλους εἰς ἀντίστασιν, ἀλλὰ καὶ ἡ δοκιμὴ αὕτη ἀπέβη μάταια, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν εἶχε πλέον σταγόνα αἵματος εἰς τὰς φλέβας, οὔτε αἴσθημα αἰδῆς, οὔτε μορφὴν καὶ ἀνθρωπίνην. Διστάρησαν ἐπὶ τῶν κλιμάκων, ἀνερριχθήσαν ἐπὶ τῶν στεγῶν, κατέφυγον εἰς τὰ ὑπόγεια, κλείοντες μετὰ βίας θύρας καὶ παράθυρα· μετὰ βίας κατορθώσαμεν νὰ μεταφέρωμεν εἰς μίαν αἰθουσαν τρεῖς ἢ τέσσαρας βραδέως πληγωμένους, ὧν ὁ εἰς εἶχε τὸ πρότωπον ἐσχισμένον εἰς δύο ὑπὸ τοῦ ξίφους ἀξιωματικοῦ τινός, οἱ δὲ ἕτεροι πληγωμένοι ὑπὸ σφαίρας εἰς τὰ νῶτα. Ἠρξάμην νὰ παρέχω αὐτοῖς τὰς πρώτας περιποιήσεις, ὅτε ἐξαίφνης ἤκούσθη θόρυβος ἰσχυρότερος, αἱ θύραι ἐκλείοντο βιαίως μετὰ πατάγου καὶ πολλοὶ ἔτρεχον τῆδε κἀκεῖτε κραυγάζοντες μεγαλοφώνως. Ἦτο λόχος ἐχθρικός, ἐξελθὼν ἀγνοῶ πόθεν, ὅστις ἦρ ετο τροχάδην πρὸς τὴν οἰκίαν. Ἡ ἀντίστασις ἦτο δυνατὴ, πλὴν δὲν ἠκούσθησαν εἰμὴ ὀλίγοι τινες πυροβολισμοὶ οἱ πλείστοι κατῆλθον ἐν βίᾳ εἰς τὴν αὐλήν, ὅπως παραδο-

θῶσιν. Οἱ ἐχθροὶ εἰσῆλθον βιαίως καὶ οἱ ἡμέτεροι στρατιῶται ἔρριψαν τὰ ὄπλα κατὰ γῆς κραυγάζοντες—Εἴμεθα αἰχμάλωτοι, μὴ κτυπάτε!—Ἐκεῖνοι μὴ δυνάμενοι νὰ πιστεύσωσιν εἰς τόσῃ ἀνανδρίαν, ἐπέπεσαν κατ' αὐτῶν καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς τύπτωσι μετὰ τὰς ἀκτηρίδας τῶν ὀπλων. Τινὲς τῶν ἀνδρῶν ἐκεῖνων ἐγονυπέτησαν εἰς, ἀναγνωρισθεὶς κατόπιν, ἐπεκαλέσθη τὸ ἔλεος ἐνός τῶν ἐχθρῶν, ἀξιωματικῶν, λέγων—Εἴμαι μὲ τὸ μέρος σας!—Τότε κάτω αὐτὸν τὸν πῖλον! τῷ ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ δι' ἰσχυροῦ ραπίσματος ἔρριψε κατὰ γῆς τὸν πῖλον. Ἄλλοι προσέπεσαν ἐνώπιον ἐτέρων ἀξιωματικῶν λέγοντες—Ἡμεῖς δὲν ἐπολεμήσαμεν.—Τὰ καλὰ παραδείγματα δὲν ἔλλειψαν· δύο ἀξιωματικοὶ ἐρονεύθησαν, εἰς ἐρώθη θανάτωφόρως καὶ στρατιῶται τι εἰς ἀντέστησαν λυσσαλέως ἐντὸς τῆς οἰκίας. Τέλος παεδόθησαν πάντες καὶ ὅτε οἱ αἰχμάλωτοι ἐν οἷς καὶ ἐγὼ παρηλάσαμεν πρὸ τοῦ ἐχθρικοῦ λόχου, ὁ λοχαγὸς πλησιάζας τινὰ τῶν ἡμετέρων ἀξιωματικῶν τῷ εἶπε εἰς κακὴν ἰταλικὴν γλῶτταν, μετὰ τόνον τινα οἰκτου, ὅν θά ἔχω ἑναυλον εἰς τὰς ἀκοὰς ἐνόσω ζῶ.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν προπληρόνοντα τὴν ἐτησίαν ἢ ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα τοῦ διασήμου γάλλου μυθιστοριογράφου **MERY «Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ»** ὠραῖος τόμος ἐκ 300 σχεδὸν σελίδων τιμώμενος ἀντὶ δραχ. 5.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑῖΣ ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν οδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

Ἐν ΣΥΡῶι παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίῳ.

Ἐν ΠΑΤΡΑῖΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ.

Ἐν ΝΑΥΠΑῖῳ παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἰετρώ.

Ἐν ΧΑΛΚΙΔῖαι παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.

Ἐν ΘΗΒΑῖΣ παρὰ τῷ γραφεῖῳ τῆς «Σφίγγος».

Ἐν ἸΘΑΚΗῖ παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλάτῳ.

Ἐν ΚΕΡΚΥΡΑῖ παρὰ τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ.

Ἐν ΖΑΚΥΝΘῶι παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκα.

Ἐν ΚΩΝ/ΝΟΒΕῖ παρὰ τῷ κ. Δ. Ἠλιάδῃ.

Ἐν ΒΡΑΙΛΛῖαι παρὰ τῷ κ. Κλεάνθει Παπάδογλῳ.